

HYPOTÉZA ZLA

THRILLER

Donato
CARRISI

HYPOTÉZA ZLA

Copyright © 2013 by Donato Carrisi

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Monika Štefková, 2020

Cover © Sabina Chalupová, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0701-0 (pdf)

HYPOTÉZA ZLA

Donato Carrisi

VENDETA

Místnost 13 ve státní márnici byla kruh spících.

Nacházela se ve čtvrté a poslední úrovni podzemí, v mrazivém pekle chladicích místností. Tohle podlaží bylo vyhrazeno mrtvolám bez totožnosti. Jen zřídkakdy někdo požádal o to, aby sem mohl zavítat.

Ale té noci sem mířil návštěvník.

Hlídač na něho čekal před výtahem, s nosem zdviženým ke stropu. Pozoroval čísla, která se jedno po druhém objevovala na světelném čtverci a odpočítávala sestup kabiny, a mezitím se sám sebe ptal, kdo ten nečekaný host může být. Ale především dumal nad tím, co ho přimělo vydat se až k té hranici, daleko od věcí živých.

Když se rozzářila poslední světelná číslice, nastala dlouhá chvíle ticha, pak se dveře kabiny otevřely dokořán. Hlídač si prohlédl návštěvníka, více než čtyřicetiletého muže, který měl na sobě tmavomodrý oblek. A okamžitě spatřil – a to se těm, kteří sem dolů vkročili poprvé, stalo pokaždé –, jak se v jeho tváři zračí úžas, jakmile pochopil, že před sebou nemá prostředí obložené bílými dlaždičkami a osvětlené sterilními zářivkami, nýbrž zelené stěny a oranžová bodová světla.

„Různobarevnost blokuje panické úzkosti,“ vysvětlil hlídač a odpověděl tím na nevyřčený dotaz. Pak mu podal modrý plášť.

Návštěvník nic neřekl. Oblékl si ho a po chvíli oba vyrazili.

„Na tomhle patře jsou hlavně mrtvoly bezdomovců a ilegálů. Žádný doklady ani příbuzný, natáhnou brka a skončej tady. Všichni jsou v místnostech od jedničky do devítky,“ vysvětlil hlídač. „Desítka a jedenáctka jsou zase pro lidi, co – stejně jako já nebo vy – platěj daně a dívaj se v televizi na fotbal, ale jednoho rána chcípnu v metru na infarkt. Nějakej cestující dělá, že

jim chce pomoci, ale místo toho jim ulehčí vod šrajtofle a *voilà*, kouzlo je na světě: dotyčnej nebo dotyčná zmizí navždycky. Někdy je to zase jenom otázka byrokracie: úřednice pomíchá lejstra a příbuznejm předvolanejmu kvůli identifikaci těla ukážou mrtvolu někoho jiného. A ten člověk najednou jako by neumřel a pátrá se po něm dál.“ Snažil se na návštěvníka udělat dojem hrou na turistického průvodce, ale muž zůstal netečný. „Pak jsou tady případy sebevražd nebo nehod: místnost dvanáct. Protože se může stát, že je mrtvola tak zřízená, že člověk až pochybuje, že se vůbec jednalo o lidskou bytost,“ dodal ve snaze otestovat, jak má návštěvník silný žaludek, ten ale zjevně nebyl nikterak přecitlivělý. „Každopádně, zákon stanovuje stejný zacházení se všema: pobyt v chladicí místnosti ne kratší než osmnáct měsíců. Pokud nejsou ostatky do uplynutí lhůty nikým identifikovány či nárokovány a pokud už dále nejsou využívány pro potřeby vyšetřování, je povolena likvidace těla prostřednictvím kremace,“ odříkal z paměti předpis.

V tu chvíli se tón jeho hlasu změnil, jaksi zneklidněl, protože to, co mělo následovat, souviselo s důvodem té podivné noční návštěvy.

„A pak jsou tady ty z místnosti číslo třináct.“

Anonymní oběti nevyřešených vražd.

„Když se jedná o vraždu, zákon říká, že tělo představuje důkaz, dokud není určena totožnost oběti,“ prohlásil hlídač. „Vraha nejde odsoudit, dokud se neprokáže, že člověk, kterého zabil, doopravdy existoval. A když nemá jméno, svědčí o jeho životě jenom tělo. Proto je tady uskladněnej bez časovýho limitu. Je to jedna z těch potrhlejších právních kliček, ve kterých se advokáti tolik vyžívají.“

Dokud není vymezen trestný čin, s nímž smrt souvisí, ostatky nemohou být zlikvidovány ani ponechány všanc přirozenému rozkladu, stanovovala nařízení.

„My jim říkáme spáči.“

Neznámí muži, ženy a děti, jejichž vraždy ještě nebyly připsány na vrub žádnému viníkovi. Celou řadu let čekali, až přijde

někdo, kdo by je vysvobodil z prokletí, jež je připodobňovalo živým. A aby se tak stalo, stačilo – stejně jako v nějaké morbidní pohádce – vyřknout tajné slovo.

Jejich jméno.

Místo, které jim skýtalo přístřeší – místnost číslo 13 –, bylo až úplně na konci.

Když dorazili ke kovovým dveřím, hlídač se začal prohrabovat svazkem klíčů, dokud nenašel ten správný. Otevřel dveře a ustoupil, aby dal hostovi přednost. Jakmile návštěvník vstoupil do tmy, na stropě se rozsvítila řada žlutých světel, aktivovaných pohybovými čidly. Uprostřed místnosti byl pitevní stůl obklopený vysokými chladičými stěnami s desítkami boxů.

Ocelový úl.

„Tady to musíte podepsat, je to nařízení,“ řekl hlídač, když mu podával registrační knihu. „Koho byste chtěl vidět?“ zeptal se pak a dal na sobě znát jistý neklid.

Návštěvník konečně promluvil. „Mrtvolu, která je tady ze všech nejdéle.“

AHF-93-K999.

Hlídač se tu identifikační značku naučil nazpaměť a už se předem těšil na vyřešení dávné záhady. Okamžitě našel box s etiketou připevněnou k madlu. Nacházel se na levé stěně, třetí odzdoła. Prstem ho ukázal návštěvníkovi. „Ze všech příběhů těl, co jsou tady dole, to ani není ten nejoriginálnější,“ upřesnil muž. „Jednoho sobotního odpoledne hráli nějaký kluci v parku fotbal a míč jim skončil v keři: a právě takhle ho našli. Někdo mu prostřelil hlavu. Neměl doklady ani klíče od baráku. Obličeje se dal ještě pořád perfektně rozpoznat, ale na tísňovejch linkách se nikdo nepídil po informacích ani nepodával hlášení o pohřešovanéjch osobách. Zatímco se čeká na viníka, kterýho nemusej nikdy odhalit, je jediným důkazem zločinu právě mrtvola. Proto se soud rozhodl, že tady bude zachovanéj do té doby, než se případ vyřeší a než bude spravedlnosti učiněno zadost.“ Na chvíli se odmlčel. „Od té doby uplynula řada let, ale on je pořád tady.“

Hlídač se dlouho ptal sám sebe, jaký smysl má uchovávat důkaz zločinu, na který už si nikdo nepamatuje. Stejně jako měl ostatně odjakživa za to, že svět už dávno zapomněl na anonymního obyvatele místnosti číslo 13. Ale z následující žádosti návštěvníka vytušil, že tajemství uschované za těmi pár centimetry oceli sahá mnohem dál než k prosté otázce totožnosti.

„Otevřete to, chci ho vidět.“

AHF-93-K999. To bylo spoustu let jeho jméno. Ale té noci se situace možná změnil. Hlídač mrtvol otočil odvzdušňovacím ventilem, aby mohl box otevřít.

Spáček měl být za chvíli probuzen.

MILA

Předmět doličný 397-H/5

Přepis nahrávky uskutečněné 21. září roku [REDACTED],
v 6:40.

Věc: telefonní hovor na tísňovou linku [REDACTED]
[REDACTED]. Operátorka: strážnice Clara Salgadová.

Operátorka: Tísňová linka. Odkud voláte?

X: ...

Operátorka: Pane, já vás neslyším. Odkud voláte?

X: Jsem Jes.

Operátorka: Musíte mi říct celé jméno, pane.

X: Jes Belman.

Operátorka: Kolik ti je let, Jesi?

X: Deset.

Operátorka: Odkud voláš?

X: Z domova.

Operátorka: Mohl bys mi říct adresu?

X: ...

Operátorka: Jesi, mohl bys mi prosím říct svo-
ji adresu?

X: Bydlím v [REDACTED].

Operátorka: Tak dobře. Co se děje? Víš, že ses
dovolal na policii, vid'? Proč jsi sem zavolal?

X: Já vím. Jsou mrtví.

Operátorka: Řekl jsi „jsou mrtví“, Jesi?

X: ...

Operátorka: Jesi, jsi tam? Kdo je mrtvý?

X: Ano. Všichni. Všichni jsou mrtví.

Operátorka: Neděláš si legraci, že ne, Jesi?

X: Ne, paní.

Operátorka: Chceš mi říct, jak se to přihodilo?

X: Ano.

Operátorka: Jsi, jsi tam ještě?

X: Ano.

Operátorka: Proč mi o tom nepovíš? Klidně si dej načas.

X: Tak dobře. Přišel včera večer. Zrovna jsme večeřeli.

Operátorka: Kdo přišel?

X: ...

Operátorka: Kdo, Jsi?

X: Střílel.

Operátorka: Dobře, Jsi. Chci ti pomoci, ale ty teď musíš pomoci mně. Platí?

X: Platí.

Operátorka: Tvrdíš mi, že k vám v době večeře přišel muž a začal střílet?

X: Ano.

Operátorka: A pak odešel pryč a na tebe nevystrčil. Ty jsi v pořádku, je to tak?

X: Ne.

Operátorka: Takže jsi zraněný, Jsi?

X: Ne. Neodešel pryč.

Operátorka: Ten muž, který střílel, je pořád tam?

X: ...

Operátorka: Jsi, prosím, odpověz mi.

X: Říká, že musíte přijet. Musíte přijet teď hned.

Spojení přerušeno. Konec nahrávky.

Silnice začala ožívat, když zbývalo pár minut do šesté hodiny.

Vozy komunálních služeb vyzvedly odpadky z popelnic, které byly rozestavěné před vilkami jako poslušní vojáčky. Pak přešel na řadu dopravní prostředek, jež rotujícími kartáči čistil asfalt. Hned poté dorazily pickupy zahradníků. Ti zbavili anglické trávníky a cestičky listí a plevelu a navrátili živým plotům jejich ideální výšku. Když dokončili svůj úkol, odjeli a nechali za sebou uspořádaný svět a klidné ticho.

Tohle šťastné místo je připravené vystavit se pohledům svých šťastných obyvatel, pomyslela si Mila.

Noc proběhla poklidně, stejně jako všechny ostatní na tom místě. Kolem sedmé hodiny se domy začaly líně probouzet. Otcové, matky a děti za okny se zdáli zaneprázdnění a šťastní z nového dne, který měli před sebou.

Další den šťastného života.

Zatímco je Mila pozorovala ze svého hyundaie zaparkovaného na začátku bloku, nepocítovala vůči nim závist, protože věděla, že když člověk trochu seškrábe pozlacenou vrstvu, vždycky vyleze na povrch něco docela jiného. Někdy to byl skutečný obraz věcí, tvořený světly a stíny, jak by to ostatně mělo být. Ale někdy naopak černá díra. To pak člověka zasáhl hnilobný dech vyhladovělé propasti a jemu se zdálo, že z hloubky někdo šeptá jeho jméno.

Mila Vasquezová znala volání tmy dobře. Tančila se stíny ode dne, kdy se narodila.

Prokřúpala si všechny prsty a na ukazováček levé ruky vyvinula obzvlášť silný tlak. Díky krátké bolesti mohla lépe udržovat pozornost. Po chvíli se vchodové dveře vilek začaly otevírat.

Rodinky opouštěly své domovy, aby mohly čelit výzvě světa – která pro ně vždycky bude příliš snadná, pomyslela si Mila.

Viděla, jak z domu vycházejí Connerovi. Otcí, advokátu Connerovi, bylo čtyřicet let; pod dokonalým šedým oblekem se mu rýsovala šlachovitá postava a zlehka prošedivělé vlasy zdůrazňovaly jeho opálenou tvář. Matka byla blondýna, měla tělo a obličej lehce zestárlé dívky. Na ní se zub času nikdy nepodepíše, tím si byla Mila jistá. A pak tu byly holčičky. Ta starší chodila na druhý stupeň. Ta mladší – vodopád kudrlinek – ještě do školky. Byly podobiznou rodičů. Kdyby měl někdo stále ještě pochybnosti o evoluční teorii, Mila by mu ukázala Connerovy a rozptýlila je. Byli krásní a dokonalí a samozřejmě nemohli bydlet nikde jinde než na šťastném místě.

Poté co advokát políbil manželku a dcery, nasedl do tmavomodrého vozu Audi A6 a zamířil vstříc své zářné kariéře. Žena nastoupila do zeleného SUV značky Nissan, aby holčičky odvezla do školy a do školky.

V tom okamžiku vystoupila Mila ze svého starého auta, aby vnikla do vily – a do života – Connerových. Přestože bylo horko, za převlek si zvolila běžeckou teplákovou soupravu. Léto skončilo před necelým dnem, ale kdyby si na sebe vzala tričko a kraťasy, jizvy by k sobě přilákaly daleko víc pozornosti. Podle výpočtů, které si dělala od té doby, co v předešlých dnech zahájila sledování, měla sotva čtyřicet minut, než se paní Connerová vrátí domů.

Čtyřicet minut na to, aby odhalila, jestli to šťastné místo ukrývá nějaký přízrak.

Connerovi byli předmětem jejího zájmu už pár týdnů. Všechno to začalo náhodou.

Policisté, již pracují na případech pohřešovaných osob, nemůžou čekat za psacím stolem, až se objeví hlášení, protože nezvěstný někdy nemá rodinu, která by mohla cokoli nahlásit. Ať už proto, že dotyčný je cizinec, nebo za sebou dávno spálil všechny mosty, anebo na světě prostě nikoho nemá.

Mila jim říkala „předurčení“.

Byli to lidé, kteří měli kolem sebe prázdno a nenapadlo je, že jim budou jednoho dne pohlceni. Proto musela nejdřív hledat případ a pak teprve pohřešovanou osobu. Chodila ulicemi, pročesávala místa zoufalství, kde se stín zakusuje do každého kroku a nenechá člověka nikdy o samotě. Ale zmizení se mnohdy udála i v rámci zdravého a bezpečného citového zázemí.

Když například zmizelo dítě.

Mohlo se stát – a bohužel se to stávalo –, že si rodiče, rozptýlení zavedenou rutinou, nevšimli nějaké malé, ale zásadní změny. K jejich ratolestem se mohl přiblížit někdo zvenčí, aniž se to dozvěděli. Když dětem věnuje pozornost nějaký dospělý, tíhnou k pocitům provinilosti, protože se dostanou do neřešitelného konfliktu mezi dvěma doporučeními, která jim povětšinou udělují máma s tátou: je opravdu složité vyklíčkovat mezi povinnostmi chovat se slušně ke starším a vyhýbat se kontaktu s cizími lidmi. Ať už zvolí jakoukoli taktiku, vždycky budou mít co skrývat. Mila ale přišla na to, že existuje skvělý informační zdroj, díky němuž se dá zjistit, co se v životě dítěte děje.

Proto každý měsíc navštěvovala jinou školu.

Žádala o povolení procházet se učebnami, když tam žáci nejsou. Pozastavovala se u výkresů pověšených na stěnách. V těch vyfantazírovaných světech se často ukrýval skutečný život. Ale především se v nich srážel souhrn tajných emocí, občas i nevědomých, které dítě absorbuje a znovu vypouští jako houba. Do škol chodila ráda. Líbila se jí především ta vůně – voskovek a lepidla na papír, nových knih a žvýkaček. Probouzela v ní tajuplný klid, pocit, že se jí nemůže nic stát.

Protože pro dospělé jsou nejbezpečnější ta místa, kde se nacházejí děti.

Právě při jednom z těchto průzkumů objevila Mila – uprostřed desítek obrázků vystavených na stěně – výkres mladší dcery manželů Connerových. Tu školku si na počátku školního roku vybrala náhodou a vydala se tam o přestávce, zatímco byly děti shromážděné na dvorku. Na chvíli se v tom jejich

prťavém světě zastavila a užívala si kulisu radostných výkřiků, které se ozývaly zvenčí.

Na výkresu malé Connerové ji zaujala právě šťastná rodina, která na něm byla vyobrazená. Ona, máma, táta a sestřička na trávníku před domem. Krásný den s usměvavým sluncem. Všichni čtyři se drželi za ruce. Ale stranou od hlavní scény byl prvek, který se zbytkem neladil. Pátá osoba. Okamžitě v ní vzrostl zvláštní neklid. Zdálo se, jako by se vznášela, a neměla obličej.

Přízrak, pomyslela si hned Mila.

Už se to chystala nechat být, ale pak se po stěně poohlídla po dalších holčiččinyých kresbách a zjistila, že se temná bytost objevuje na každé z nich.

Ten detail byl příliš konkrétní na to, aby šlo o náhodu. Instinkt jí říkal, aby věc lépe prozkoumala.

Zeptala se holčiččiny učitelky, která byla velmi vstřícná a potvrdila jí, že ta záležitost s duchy už nějakou dobu trvá. Ze zkušenosti jí vysvětlila, že není důvod k obavám – většinou k podobným věcem dochází v návaznosti na smrt příbuzného nebo známého, jedná se o způsob, jakým se děti vypořádávají se ztrátou. Pro úplnost se učitelka obrátila na paní Connerovou. I když v poslední době nedošlo v rodině k žádnému úmrtí, před nějakou dobou měla holčička noční můru. Možná za tím stála právě ona.

Ale Mila se od dětských psychologů dozvěděla, že děti přisuzují skutečným osobám podobu smyšlených postav, a ne nutně záporných hrdinů. Proto se může stát, že se z cizího člověka stane upír, ale třeba také sympatický klaun, nebo dokonce Spiderman. Každopádně vždycky existuje nějaký detail, který dvojníka odhalí a učiní ho znovu lidským. Vzpomněla si na případ Samantha Hernandezové, která vyobrazila jako Santa Klause muže s bílým plnovousem, co za ní každý den chodil v parku. Jenomže na obrázku, stejně jako ve skutečnosti, měl tetování na předloktí. Ale nikdo si toho nevšímal. A tak opovržením hodnému individu, které ji uneslo a zabilo, stačil příslib dárku.

V případě malé Connerové bylo odhalujícím prvkem opakování.

Mila byla přesvědčená, že má holčička z něčeho strach. Musela přijít na to, jestli se jedná o něčí reálnou, a především neškodnou přítomnost.

Jako vždy se rozhodla neobeznámit s ničím rodiče. Bylo zbytečné šířit paniku či nepodložené obavy jen kvůli mlhavému podezření. Začala dohlížet na malou Connerovou, aby určila osoby, které s ní přicházely do styku mimo domov nebo v průběhu oněch pár okamžiků, kdy se vzdálila z dohledu svých rodičů, například když byla ve školce nebo na tanečcích.

Žádný cizí člověk nejevil o holčičku zvláštní zájem.

Její podezření byla nepodložená. Stávalo se to často, ale jí nebylo zatěžko vyhodit oknem několik dnů práce, když za odměnu získala pocit úlevy.

Pro klid svědomí se ale rozhodla navštívit ještě školu starší dcery Connerových. V jejich výkresech se žádný pochybný prvek neobjevoval. Anomálie se ovšem skrývala v pohádce, kterou jim paní učitelka zadala za domácí úkol.

Holčička napsala hororový příběh, jehož hlavním hrdinou byl duch.

Bylo možné, že se jedná pouze o výplod fantazie starší sestry, která později ovlivnila tu mladší, jen aby ji vystrašila. Anebo se jednalo o definitivní důkaz toho, že nejde o imaginární postavu. Skutečnost, že neodhalila žádnou podezřelou cizí osobu, možná svědčila o tom, že hrozba je mnohem blíž, než si zpočátku myslela.

Nešlo o cizího člověka, ale o někoho v domě.

Proto se rozhodla provést nový průzkum, tentokrát u Connerových doma. I ona se bude muset přeměnit.

Z lovkyně dětí na lovkyni duchů.

Zanedlouho měla odbít osmá hodina ranní, Mila si nasadila sluchátka mp3 přehrávače – vypnutého –, přešla svižným krokem úsek, který ji odděloval od příjezdové cesty, a přitom se snažila vydávat za běžkyni. Když se přiblížila k vilce Connerových, zahrnula prudce doprava a vydala se podél budovy, dokud

nedošla až za dům. Nejdříve vyzkoušela zadní vchod, pak okna. Všechno bylo zavřené. Kdyby byly dveře už otevřené a někdo by ji překvapil, mohla by se vymluvit na to, že vstoupila do domu, protože měla podezření, že je uvnitř zloděj. Obvinění z neoprávněného vstupu na soukromý pozemek by se sice nevyhnula, ale měla by větší šanci z toho vyvázat. Ale pokud by vylomila zámek, vystavovala by se zbytečnému a stejně tak hloupému riziku.

Připomněla si, proč tam vlastně je. Instinkt se nedá vysvětlit, to věděli všichni policisté dobře. Ale v jejím případě to byl neodolatelný impuls, který ji pokaždé nutil překročit hranici. Tak jako tak, rozhodně nemohla zaťukat na dveře Connerových a říct: „Zdravíčko, něco mi říká, že jsou vaše dcery v nebezpečí kvůli duchovi, který by ve skutečnosti mohl být člověk z masa a kostí.“ A tak, jak se často stávalo, nepříjemný pocit nakonec zvítězil nad zdravým rozumem: vrátila se k zadním dveřím a vypáčila je.

Okamžitě vrazila do stěny tvořené klimatizovaným vzduchem. V kuchyni ještě zůstaly talíře od snídaně, na ledniče byly připevněné fotky z dovolených a domácí úkoly, na kterých se vyjímaly pěkné známky.

Mila vytáhla z kapsy svého úboru černé plastové pouzdro. Byla v něm mikrokamera velká asi jako knoflík, z níž vedl drát, který fungoval jako vysílačka. Díky bezdrátovému systému a internetu bude moci na dálku sledovat, co se v domě děje. Musela jenom najít nejvhodnější místo, kam ji umístit. Podívala se na hodiny a vydala se na prohlídku zbývajících místností. Jelikož neměla mnoho času, rozhodla se zaměřit na pokoje, v nichž se odehrávala většina rodinných aktivit.

V obývacím pokoji byla spolu s pohovkami a televizí knihovna intarzovaná bryerovým dřevem. Místo knih obsahovala čestná uznání, která advokát Conner získal při výkonu povolání nebo si je vysloužil díky svým komunitním aktivitám. Byl to příkladný a velmi uznávaný občan. Na policiče vynikala trofej za krasobruslení, kterou vyhrála starší dcera. To je moc pěkný

nápad, sdílet prostor pro svoje úspěchy s jiným členem rodiny, pomyslela si Mila.

Fotka na krbu zobrazovala harmonické a usmívající se Connerovy, všechny ve stejných pohodlných červených svetrech. Pravděpodobně šlo o nějakou rodinnou tradici, kterou obnovovali každé Vánoce. Mila by pro podobný snímek nikdy nemohla pózovat, její život byl příliš jiný. *Ona* byla jiná. Rychle odvrátila zrak, protože jí ten pohled připadal nesnesitelný.

Rozhodla se prozkoumat horní patro.

Postele v pokojích byly neustlané a čekaly na příchod paní Connerové, která se vzdala svojí kariéry, aby se mohla starat o dům a o dcery. Do dětských pokojů Mila nahlédla jen zběžně. V ložnici rodičů byla otevřená skříň. Chvilí pozorovala oblečení paní Connerové. Život šťastné matky v ní probouzel zvědavost. Měla v sobě cosi jako protilátku, která likvidovala city, a proto nemohla vědět, co takový člověk prožívá. Ale uměla si to představit, to ano.

Manžel, dvě dcery a pohodlný dům, který skýtal ochranu jako hnízdo.

Mila na okamžik ztratila ze zřetele účel prohlídky a všimla si, že některé oblečení pověšené na ramínkách má jinou velikost. I krásné ženy jsou náchylné k tloustnutí, libovala si. Jí se to netýkalo. Byla jako proutek. Každopádně, vzhledem k rozměrnému oblečení, kterým paní Connerová zakrývala přebytečná kila, musela vynaložit velké úsilí, aby znovu získala svou vytouženou figuru. Zničehonic si Mila uvědomila, co dělá. Vymklo se jí to z rukou. Místo aby pátrala po hrozbách, stala se pro tuhle rodinu hrozbou sama.

Cizinka, která narušuje životní prostor.

Navíc ztratila pojem o čase a paní Connerová už mohla být na cestě zpátky. Proto se bez dalších odkladů rozhodla, že nejlepší umístění pro mikrokameru bude obývací pokoj.

Uřčila nejvhodnější místo v knihovně s rodinnými oceněními. Pomocí oboustranné lepenky připevnila zařízení tak, aby bylo co nejvíc schované mezi ostatními předměty. Ale zatímco úkon

dokončovala, pravý okraj jejího zorného pole narušila červená skvrna, jako by ve výšce stěny nad krbem blikalo nějaké světýlko.

Mila zanechala činnosti, aby se otočila, a znovu upřela zrak na rodinnou fotografii s vánočními svetry, kterou předtím po-
řádne neprozkoumala kvůli absurdní závisti. Když se na ni ale
podívala lépe, zahlédla v tom idylickém obrázku trhliny. Všim-
la si především ticha v očích paní Connerové, které byly jako
okna neobydleného domu. Zdálo se, že se advokát Conner sna-
ží stůj co stůj vypadat radostně, ale z objetí, v němž svíral man-
želku a dcery, nesálal pocit bezpečí – když už, tak vlastnictví.
Na tom obrázku ale bylo ještě něco, co se Mile nedařilo určit.
To falešné štěstí, které obklopovalo Connerovy, skrývalo něco
zlého. Pak to uviděla.

Holčičky měly pravdu. Skutečně byl mezi nimi duch.

Na pozadí fotografie byly namísto knihovny plné pochval
dveře.

Kde se většinou ukrývá přízrak?

Na tmavém a nerušeném místě. V podkroví. Nebo, jako v tomhle případě, ve sklepě. A mně připadl ten nevděčný úkol ho vyvolat, pomyslela si Mila.

Podívala se dolů a teprve tehdy si všimla škrábanců na parкетách, což byla známka toho, že se knihovna často odsunovala. Stoupla si k ní ze strany a zahlédla dveře. Strčila do mezery prsty a zatáhla. Rodinná výstavka zacinkala, knihovna se nebezpečně naklonila, ale nakonec se Mile podařilo vydobýt si průchod, kterým by se protáhla.

Otevřela jedno křídlo dveří a do jeskyně okamžitě proniklo denní světlo. Ale Mila měla dojem, že ji naopak zachvátila tma, která byla uvnitř. Dveře byly potažené zvukotěsným materiálem, aby udržely hluk venku nebo aby uvěznily zvuky uvnitř.

Pod ní bylo schodiště sevřené mezi dvěma stěnami z hrubého cementu, které vedlo do suterénu.

V kapse běžecké soupravy zašátrala po malé baterce a začala scházet.

Byla ve střehu, měla napnuté svaly, připravené prudce reagovat. Na konci se schodiště stáčelo doprava a tam pravděpodobně začínal sklep. Když Mila dorazila až dolů, ocitla se v jediné místnosti ponořené do tmy. Přesouvala kužel světla, hledala. Ozařovala nábytek a předměty, které by tam dole neměly být. Přebalovací pult, postýlka a dětská ohrádka. Z té se ozýval rytmický zvuk.

Živý.

Pomalou se přiblížila a odměřovala kroky, aby tu spící bytost nevzbudila. Byla schoulená v bílém povlečení – přesně jak se na ducha sluší – a ležela zády k ní. Vykukovala jí jenom

nožička. Vykazovala znaky podvýživy. Nedostatek světla vývinu také nepomohl. Její pleť byla světlá. Mohl jí být tak rok, nebo o něco málo víc.

Musela se jí dotknout, musela se ujistit, že je živá.

Mezi tím, co teď měla před očima, mezi výkyvy hmotnosti a falešným úsměvem paní Connerové byla spojitost. Ta žena neztloustla. Byla těhotná.

Raneček se pohnul, probudila ho baterka. Bytost se na ni otočila, tiskla k sobě látkovou panenku. Mila čekala, že prokne v pláč. Ale ona ji jen pozorovala. Pak se na ni usmála.

Přízrak měl obrovitánské oči.

Natáhla k ní ručičky, chtěla vzít do náruče. Mila jí vyhověla. Maličká se jí vši silou chytila kolem krku. Kdoví, jestli vytušila, že ji přišla zachránit. Policistka si všimla, že je navzdory tělesnému strádání čistá. Ta péče poukazovala na rozpor mezi nenávistí a láskou – mezi zlem a dobrem.

„Ráda se chová.“

Holčička rozpoznala hlas a zatleskala ručkama, celá spokojená. Mila se otočila. Paní Connerová stála pod schody.

„On není jako ostatní. Chce mít pořád všechno pod kontrolou a já ho nechci zklamat. A tak když zjistil, že jsem těhotná, neztratil hlavu.“ Mluvila o manželovi, aniž ho jmenovala. „Nikdy se mě nezeptal, kdo je otec. Náš život měl být bezchybný, ale já jsem mu ten plán zkazila. Vadilo mu tohle, ne nevěra.“

Mila na ni mlčky a nehnutě zírala. Nevěděla, jaké má mít o ženě mínění. Zdálo se, že není rozzlobená ani překvapená z toho, že narazila na cizího člověka. Jako by ji už dávno očekávala. Možná chtěla být taky osvobozena.

„Prosila jsem ho, aby mě nechal jít na potrat, ale to nechtěl. Donutil mě těhotenství přede všemi skrývat a já celých devět měsíců věřila, že si chce holčičku nechat. Pak mi jednoho dne ukázal, jak tohle místo uzpůsobil, a v tu chvíli jsem to pochopila. Nespokojil by se s pohrdáním. Ne, on mě chtěl potrestat.“

Mila cítila, jak jí uzel vzteku svírá hrdlo.

„Přinutil mě porodit ve sklepech a nechat ji tady. Pořád ještě mu říkám, že bychom ji mohli nechat před policejní stanicí nebo nemocnicí. Nikdo by se to nedozvěděl, ale on už mi na to ani neodpovídá.“

Holčička se v Milině náručí usmívala, zdálo se, že ji nic neznepokojuje.

„Občas, když není doma, ji v noci vynesu nahoru a ukážu jí spící sestřičky. Myslím, že si nás všimly, ale nejspíš to považovaly za sen.“

Nebo noční můru, řekla si Mila a vzpomněla si na ducha ve výkresech a v pohádce. Rozhodla se, že už slyšela dost. Obrátila se ke kolébce, aby mohla vzít i látkovou panenku a pak od tamtud okamžitě odejít.

„Jmenuje se *Na*,“ řekla žena. „Nebo jí tak alespoň říká.“ Odmlčela se. „Co bych to byla za matku, kdybych nevěděla, jak se jmenuje oblíbená panenka mé dcery?“

A jí jsi jméno dala? Mila byla vzteky bez sebe, ale otázku jí nepoložila. Svět tam venku o té malé nic nevěděl. Policistka si představovala, jak by skončila, kdyby tam nepřišla ona.

Nikdo nepátrá po holčičce, která neexistuje.

Žena si všimla znechucení v jejích očích, začala se chovat nepřátelsky.

„Já vím, co si myslíš, ale my nejsme vrazi. Nezabili bychom ji.“

„To je fakt,“ souhlasila Mila. „Počkali byste, až umře.“

Co bych to byla za matku, kdybych nevěděla, jak se jmenuje oblíbená panenka mojí dcery?

Tu otázku si dokola opakovala po celou dobu jízdy v autě. A odpovídala na ni pořád stejně.

Nejsem lepší než ona.

Pokaždé, když si to uvědomila, jako by utrpěla totéž zranění. V jedenáct čtyřicet překročila práh Předpeklí.

Tak říkali útvaru po pátrání po pohřešovaných osobách v sídle oddělení federální policie. Nacházelo se v suterénu menší budovy v západním křídle, té nejvíc okrajové. Jeho pojmenování implikovalo i fakt, že na tom místě nikomu nezáleželo.

Přivítalo ji neustálé burácení staré klimatizace spolu se zápachem zatuchlého kouře – dědictví vzdálené epochy, kdy se v kancelářích ještě mohlo kouřit – smíšeného s pachem vlhkosti, který vycházel ze základů.

Předpeklí tvořily různé místnosti plus suterén, který pojímal starý papírový archiv a úschovnu věcných důkazů. Byly zde tři kanceláře, každá se čtyřmi psacími stoly, kromě té, která byla vyhrazena šéfovi útvaru. Nejprostornější místnost se ale nacházela přímo u vchodu.

Síň ztracených kroků.

Zde se přerušila cesta mnohých lidí. Jakmile sem člověk vstoupil, zaznamenal tři věci. Zaprvé to bylo prázdno: kvůli absenci nábytku se tady mohla volně rozléhat ozvěna. Zadruhé pocit klaustrofobie: přestože tu byl vysoký strop, nenacházela se zde okna a jediné, šedé světlo vycházelo ze zářivky. Třetí věc, které si člověk všiml, byly stovky očí.

Stěny byly obložené fotografiemi pohřešovaných osob.

Muži, ženy. Mladí, staří. A děti, ty člověk zahlédl mezi ostatními ihned. Mila dlouho nemohla přijít na to proč. Pak jí to došlo. Vystupovaly z davu proto, že jejich přítomnost vzbuzovala pocit popuzující nespravedlnosti. Děti se nemůžou rozhodnout, že zmizí, proto je jasné, že je uchopila a odtáhla do jiné dimenze ruka dospělého. Ale na těch stěnách se jim nedostávalo žádného zvláštního zacházení, jejich obličejové byly vystaveny mezi ostatními, v důsledně chronologickém pořadí.

Obyvatelé stěny ticha byli všichni stejní. Nedělaly se mezi nimi rozdíly na základě rasy, víry, pohlaví ani věku. Fotka, která je zachycovala, byla prostě tím nejaktuálnějším důkazem jejich přítomnosti v tomto životě. Mohlo se jednat o fotografii u narozeninového dortu nebo o snímek vytažený z nahrávky bezpečnostní kamery. Mohli se bezstarostně usmívat nebo ani nevědět o tom, že je někdo fotí. Ale především nikdo z nich neřekl, že pózuje na svojí poslední fotografii.

Od toho okamžiku šel svět dál bez nich. Ale nikdo neměl v úmyslu nechat je za sebou, nikdo z Předpeklí na ně nezapomene.

„Nejsou to lidi,“ říkal Steph, Milin šéf. „Je to jenom naše pracovní náplň. A jestli to tak nevidíš, dlouho tu nevydržíš. Já jsem tady dvacet let.“

Ale jí se nedařilo brát je jako „pracovní náplň“. V ostatních útvarech by dostali jiné jméno: „oběti“. Obecný pojem, který znamenal pouze to, že na nich byl spáchán nějaký druh zločinu. Milini kolegové, kteří nepracovali v Předpeklí, si každopádně nebyli vědomi toho, jaké mají štěstí, že to slovo můžou používat.

U případů zmizení se nedá hned určit, jestli je nezvěstný oběť, nebo se tak rozhodl sám.

Ti, kdo pracovali v Předpeklí, ve skutečnosti nevěděli, co vyšetřují – jestli únos, vraždu nebo dobrovolný odchod. Ti, kdo pracovali v Předpeklí, nebyli odměňováni spravedlností. Nemožná je představa padoucha, kterého musí dopadnout. Ti, kdo pracovali v Předpeklí, se museli spokojit s možností, že poznají pravdu. A pochyba se může proměnit v obsesi nejen pro

ty tam venku, kteří měli pohřešovaného rádi a nedokážou se se situací vyrovnat, protože by chtěli zjistit, co se stalo.

Mila se o tom přesvědčila na vlastní kůži. V průběhu prvních čtyř let strávených v útvaru měla kolegu Erica Vincentiho, klidného a milého člověka, který jí jednou řekl, že mu holky dávají kopačky pořád ze stejného důvodu. Když je zval na rande, na večeři nebo na drink, jeho pohled se pořád toulal mezi stoly nebo kolemjdoucími. „Ony na mě mluvily a já jsem byl myšlenkama jinde. Snažil jsem se je poslouchat, ale nešlo to. Jedna mi řekla, abych se přestal koukat po ostatních holkách, když jsem s ní.“

Mila si pamatovala jeho lehký úsměv, když jí o té události povídal. Jeho tenký a trochu chraplavý hlásek, jeho přikyvování hlavou. Skoro jako by s tou myšlenkou byl smířený a vyprávěl jí jako zábavnou historku. Ale pak zvažněl.

„Já je hledám všude. Hledám je pořád.“

Pár slovy jí navodil nečekané zamrazení, které jí od té doby už neopustilo.

Eric Vincenti zmizel jedné březnové neděle. V jeho mládežnickém bytě byla ustlaná postel, klíče od domu položené na skříňce předsíňové stěny, oblečení v šatníku. Jediná fotografie, kterou našli, ho zachycovala usměvavého mezi několika kamarády z minulosti, zatímco pyšně stavěl na odív zrovna uloveného sumce. Jeho tvář skončila mezi ostatními, na východní stěně.

„Nevydržel to,“ vynesl rozsudek Steph.

Pohltila ho tma, pomyslela si Mila.

Zatímco mířila ke svému psacímu stolu, pozorovala ten Erica Vincentiho, na kterém se dva roky od jeho zmizení s ničím ani nehnulo. Byla to poslední stopa po jeho existenci.

A tak zůstali ve službách Předpekli ve dvou.

V ostatních útvech oddělení bylo tolik policistů, že byli nuceni pracovat natěsnaní jeden na druhého a jejich nadřízení na ně dotírali s výkonnostními normami. Ona a kapitán Steph měli naopak k dispozici spoustu prostoru a nemuseli se nikomu zpovídat ze svých metod ani garantovat výsledky. A přece

tam žádný polda se špetkou ambicí nechtěl pracovat – když na člověka zírají ze stěny nevyřešené případy, vidina úspěšné kariéry se tenčí.

Mila si tuhle destinaci naopak výslovně vybrala, když jí před sedmi lety nabídli povýšení za největší případ za poslední roky. Její nadřizené to zarazilo, pro spoustu lidí nemělo smysl zahrabat se do takové díry. Ale Mila si to nerozmyslela.

Svlékla si běžecskou soupravu, která jí toho rána posloužila jako převlečení, a teď měla na sobě svoje klasické oblečení – anonymní tričko s dlouhým rukávem, tmavé džíny a botasky – a byla připravená sednout si za počítač, aby sepsala zprávu o tom, co se v domě Connerových stalo. Přízračná holčička, které nikdo nedal jméno, byla svěřena sociálním službám. Dvě psychologičky, doprovázené policejní hlídkou, se vydaly do školy odebrat rodině sestřičky. Paní Connerová byla zatčena a – pokud Mila věděla – jejího manžela čekal stejný osud, jakmile se jim ho podařilo vypátrat na jeho pracovišti.

Zatímco čekala, až se zapne starý počítač, vrátil se hlas, který ji pronásledoval celé ráno.

Nejsem lepší než ona.

V té chvíli zvedla oči ke dveřím Stephovy kanceláře. Zavřel je, i když je obvykle nechával otevřené. Zrovna nad tou podivností dumala, když vtom kapitán vykoukl ven.

„Aha, ty seš tady,“ řekl. „Můžeš za mnou, prosím tě?“

Mluvil neutrálním tónem, ale Mila cítila napětí. Steph zmizel, než se ho mohla na cokoli zeptat, a nechal jí pootevřené dveře. Policistka se zvedla a poslušně zamířila jeho směrem. Když se blížila, zaslechla útržky nějaké konverzace. Ozývaly se různé hlasy.

Do Předpeklí nikdo nevstupoval.

Ale jak se zdálo, Steph měl společnost.

Důvod té návštěvy musel být vážný.

Kolegové z vyšších pater se od Předpeklí drželi daleko, jako by strážilo nějaké prokletí nebo přinášelo smůlu. Nadřízení se o něj nestarali. Radši na něj zapomněli, stejně jako na špatné svědomí. Anebo měli možná všichni strach, že je do sebe vtáhnou stěny síně ztracených kroků a oni zůstanou uvěznění v onom bytí mezi životem a smrtí.

Když Mila otevřela dveře, Steph byl za psacím stolem. Naproti němu seděl muž: široká ramena, která jen stěží obepínal hnědý oblek. I přes nabraná kila, kouty a kravatu, která ho, místo aby mu dodávala vážnosti, spíš škrtila, Mila okamžitě poznala dobrácký úsměv Klause Borise.

Vstal a vykročil směrem k ní. „Jak se máš, Vasquezová?“ Chystal se ji obejmout, ale zarazila ho náhlá vzpomínka na to, že Mila nemá ráda, když se jí někdo dotýká. Takže záměr vyústil v nemotorné gesto.

„Mám se dobře a ty jsi shodil,“ řekla, aby zmírnila rozpaky.

Boris se zvučně zasmál. „Co naděláš, jsem muž činu,“ a poplácal se po vystouplém břichu.

Už to není ten starý Boris, pomyslela si Mila. Oženil se, měl doma párek svišťů, a jelikož se stal inspektorem, byl jedním z jejích nadřízených. Proto se ještě víc utvrdila v tom, že se nejedná o zdvořilostní návštěvu.

„Sudí ti gratuluje k objevu z rána.“

Dokonce i Sudí, pomyslela si Mila. Jestliže se o poldu z Předpeklí zajímala hlava oddělení, tak za tím něco stálo. Fungovalo to jednoduše: když se zjistilo, že se za zmizením skrývá ruka vraha, případ automaticky převzali kolegové z vražd a spolu s ním i možnost připsat si veškeré zásluhy, pokud se vyřešil.

Na ty z Předpeklí nečekala žádná medaile.

U případu Connerových se postupovalo stejně. Mila dostala na oplátku něco jako prominutí trestu za využití nepříliš ortodoxních metod.

Na kriminálním se otežší vyšetřování ujali velmi rádi. Konec konců nešlo o nic víc ani o nic méně než o únos.

„To tě sem poslali jenom proto, abys mi řekl tohle? Sudí nemí zvednout sluchátko?“

Boris se znovu zasmál, tentokrát nuceně. „Proč si na chvíli nesesedneme...“

Mila vrhla pohledem po Stephovi, aby pochopila, co se děje, ale ten od ní odvrátil zrak. Mluvit neměl on. Boris se znovu posadil a ukázal Mile na židli naproti. Ale ona zůstala ještě chvíli stát a otočila se, aby zavřela dveře.

„No tak, Borisi, co se děje?“ zeptala se, aniž se na něho podívala. Když se obrátila zpátky, na Borisově čele se objevila vráska. A světlo v místnosti jako by se hned nepatrně ztlumilo. Tak, a je to tady, zdvořilostní fráze jsou u konce, řekla si Mila.

„To, co se vám teď chystám sdělit, je přísně tajný. Snažíme se z toho vynechat tisk.“

„Na co taková opatrnost?“ naléhal Steph.

„Sudí nařizuje dodržovat nejprísnější utajení, všichni, kdo se o případu dozvedí, budou v záznamech, aby bylo možný odhalit případnej únik informací.“

Nejde o prosté doporučení, pomyslela si Mila, ale o skrytou výhrůžku.

„To znamená, že odtedka jsme na tom seznamu i my dva,“ utnul ho kapitán. „Teď už můžeme vědět, co za tím je?“

Boris se předtím, než spustil, na chvíli odmlčel. „Dneska ráno, v šest čtyřicet, někdo zavolal na policejní stanici za městem.“

„Kde?“ zeptala se Mila.

Boris pozvedl ruce: „Počkej, nejdřív to ostatní.“

Policistka si šla sednout naproti němu.

Boris si položil obě ruce na kolena, aby mohl pokračovat, jako by ho to vyprávění zmáhalo. „Desetiletý kluk, Jes Belman,

volal, že jim v době večere někdo vlezl do domu a začal střílet. A že jsou všichni mrtví.“

Mila měla pocit, že energie v žárovkách přítomných v místnosti zase trochu poklesla.

„Adresa patří horský chatě, patnáct kilometrů od obydlené oblasti. Majitel je jistě Thomas Belman, zakladatel a ředitel stejnojmenné farmaceutické společnosti.“

„Já ji znám,“ řekl Steph. „Mám od nich prášky na tlak.“

„Jes je benjamínek. Belman měl ještě dvě děti, dalšího kluka a holku: Chrise a Lisu.“

Sloveso v minulém čase rozsvítilo v Milině hlavě červenou kontrolku. Teď přijde ta bolestná část, pomyslela si.

„Šestnáct a devatenáct let,“ upřesnil Boris. „Belmanova manželka se jmenovala Cynthia a bylo jí čtyřicet sedm. Když to tam nahoru přijeli zkontrolovat policajti z místní stanice...“ Odmlčel se a jeho pohled se zakalil zlostí. „No, nemá smysl chodit kolem horký kaše nebo to protahovat... Ten kluk říkal pravdu: včera večer byli doma. Byl to masakr. Všichni mrtví. Kromě Jese.“

„Proč?“ zeptala se Mila a sama sebe překvapila tak procítěnou otázkou.

„Máme za to, že vrah měl spadeno na hlavu rodiny.“ Víc nedodal.

„A proč si to myslíte?“ zakabonil se Steph.

„Zabil ho jako posledního.“

Sadistický záměr toho rozhodnutí byl jasný. Thomas Belman si musel být vědomý toho, že jeho drazí umírají, a musel trpět i kvůli tomu.

„Ten nejmladší syn utekl, nebo se mu podařilo se někam schovat?“ Mila se snažila působit klidně, ale to krátké vylíčení událostí jí otrásl.

Boris se neubráníl hořkému nevěřícímu úsměvu. „Vrah ho ušetřil, aby nám zavolaal a odvyprávěl, co se stalo.“

„To mi chceš říct, že ten hajzl u toho telefonátu byl?“ zeptal se Steph.

„Chtěl mít jistotu.“

Využití extrémního násilí a touha být středem pozornosti, pomyslela si Mila. Typické chování zvláštní sorty zabijáků, takzvaných *mass murderers*.

Jsou nepředvídatelnější a smrtonosnější než *serial killers*, přestože je lidé i média občas zaměňují. Sérioví vrazi vykonávají vraždy v pravidelných, kratších či delších časových intervalech, zatímco masoví vrazi se soustřeďují na jediný, vědomý, promyšlený masakr.

Do této kategorie spadá chlápek, který se po vyhazovu z práce vrátí do kanceláře a zabije kolegy, nebo student, který se objeví na gymnáziu s bitevní puškou a pokosí profesory a spolužáky jako ve videohře.

Jeich motivem je zášť. Vůči vládě, společnosti, ustanoveným autoritám nebo jednoduše celému lidstvu.

Hlavní rozdíl mezi sériovými a masovými vrahy spočívá v tom, že ty první může člověk s trochou štěstí zastavit – nasadit jim na zápěstí želízka, po zadržení se jim s chutí zadívá do očí a říct jim: „Je konec“ –, zatímco ti druzí se zastaví sami, jakmile dosáhnou perfektního čísla ve svém tajném sčítání mrtvých. Sami pro sebe si volí jedinou osvobozující ránu, téměř bezbolestnou, zasazenou toutéž zbraní, kterou použili k dovršení krveprolití. Nebo se při posledním aktu vzdoru nechají záměrně zastřelit policií. Ale v policistech vždycky zanechají nepříjemný pocit, že přijeli příliš pozdě, protože oni už dosáhli svého záměru.

Vzít si s sebou do pekla co nejvíc životů.

Pokud nezůstane žádný viník, který by měl být zadržen nebo souzen, oběti se spolu s ním ztratí v zapomnění a zanechají za sebou jen zlostné prázdno neukožené pomsty. Tímto způsobem chce původce jatek sebrat policii i útěchu plynoucí z možnosti udělat pro ty, co zemřeli, ještě něco dobrého.

Ale tohle nemohl být ten případ, pomyslela si Mila. Kdyby epilóg vyprávění představovala vražova sebevražda, Boris už by jim to řekl.

„Je pořád na svobodě, bůhví kde,“ řekl její kamarád inspektor a předjímal tím její závěry. „Je tam venku, chápete to? Je ozbrojený. A možná ještě neskončil.“

„Víte, kdo ten psychopat je?“ zeptal se Steph.

Boris se té otázce vyhnul. „Víme, že tam nahoru přišel z lesa a že odešel stejnou cestou. A taky víme, že použil poloautomatickou pušku Bushmaster .223 a revolver.“

Zdálo se, že je to všechno, ale Mila měla pocit, že Borisovu vyprávění něco chybí. Určitá část, kterou jim ještě neodhalil a která měla co do činění s tím, proč se obtěžoval sejít do Předpeklí.

„Sudí chce, aby ses tam jela podívat.“

„Ne.“

Ta odpověď byla tak bezprostřední, že to překvapilo i ji. Jako záblesk se jí před očima zjevila čtyři těla a krev, která potřísnila stěny a olejnatě se rozlévala po podlaze. A ona ucítila její zápach. Ten ukrutný puch, který jako by člověka rozpoznal a se smíchem mu řekl, že i jeho smrt bude jednoho dne cítit stejně.

„Ne,“ odpověděla ještě rozhodněji. „Neudělám to, je mi líto.“

„Počkej, já to nechápu,“ vmísil se do toho Steph. „Proč by tam měla jet ona? Není kriminoložka ani profilovačka.“

Boris kapitána ignoroval a znovu se obrátil na Milu. „Ten vrah má nějaký plán, za chvíli by mohl zas začít konat a umřeli by další nevinní lidi. Já vím, že po tobě žádáme hodně.“

Mila nevkročila na místo činu už sedm let. *Ty jsi jeho. Ty mu patříš. Ty víš, že to, co uvidíš...* „Ne,“ řekla potřetí, aby přerušila hlas tmy.

„Všechno ti vysvětlím, až budeme tam nahoře. Bude to otázka maximálně hodiny, slibuju. Mysleli jsme si, že...“

Steph se začal smát, na znamení opovržení. „Od chvíle, co jsi vstoupil do téhle kanceláře, mluvíš v množném čísle... Rozhodli jsme se, mysleli jsme si... Proboha živého, my víme, že jsi to nevymyslel a nerozhodnul ty a že seš tady jenom proto, abys nám přetlumočil, co říká Sudí. Tak co za tím stojí?“

Gus Stephanopoulos – kterému pro zjednodušení všichni odjakživa říkali Steph – byl ostřílený policista a měl tak blízko

do důchodu, že mu mohly být následky jeho invektiv ukradené. Mile se líbil, protože se celou dobu zdálo, že je jedním z těch polodů, kteří jen tak proplouvají a nikdy nechtějí nikomu šlapat po kuřích okách, že si neustále dává pozor na to, aby řekl a udělal tu správnou věc, jako poslušný služebníček odznaku. Ale pak, když to člověk nejméně čekal, vyvstala na povrch pravá povaha starého Řeka. Tu nevěřičnost, která se teď zračila na Borisově obličej, už viděla několikrát při jiných příležitostech. Steph se na ni pobaveně obrátil: „Co bych měl podle tebe udělat? Mám inspektora kopnout do zadku a poslat ho zpátky do vyšších pater?“

Mila nic neřekla. Pomalu stočila pohled k Borisovi. „Máte perfektní místo činu, líp už vám to vyjít nemohlo. Navíc máte očitého svědka, Belmanova syna, a hádám, že už budete mít i identikit. Možná vám ještě schází nějaký ten dílek motivu, ale určitě ho snadno najdete, v těchhle případech většinou souvisí s nějakým typem zášti. A nezdá se mi, že by někdo zmizel, tak co s tím máme společného my z Předpeklí? Co s tím mám společného já?“ Mila se krátce odmlčela. „Takže seš tady proto, že je tu nějaký problém s vrahovou totožností...“

Čekala, až se věta usadí. Boris, který po celou dobu mlčel, svůj postoj nezměnil.

Steph na něj naléhal. „Nemůžete ho identifikovat, je to tak?“ Občas se stávalo, že je z jiných útvarů žádali o pomoc, když se od něčího obličeje potřebovali dostat k totožnosti: namísto pohřešované osoby měli odhalit její jméno. „Potřebujete Milu a pak, když se vám nepodaří zjistit, kdo to je, dřív než se stane další masakr, budete moct hodit vinu na Předpeklí. Špinavá práce patří nám, že jo?“

„To se pleteš, kapitáne,“ řekl Boris a přerušil ticho. „My víme, kdo to je.“

Ta věta zaskočila jak Milu, tak Stepha. Ani jeden z nich na ni nebyl schopný reagovat.

„Jmenuje se Roger Valin.“

To jméno uvolnilo v Milině hlavě sérii informací, ovšem bez konkrétního pořadí. Účetní. Třicet let. Nemocná matka.

Přinucený starat se o ni, dokud nezemřela. Žádná rodina, žádný kamarád. Pro zábavu sbírá hodinky. Krotký. Neviditelný. Cizí.

V mžiku oka vyběhla Milina mysl z kanceláře a proběhla chodbami Předpekli až k síni ztracených kroků. Zaujala místo naproti stěně nalevo, pak šla výš, nahoru. Uviděla ho.

Roger Valin. Propadlá tvář, nepřítomný výraz. Předčasně zšedivělé vlasy. Jediná fotka, kterou se jim podařilo nalézt, byla na přístupové kartě, pomocí níž vcházel do kanceláře – *světle šedý oblek, košile s jemnými proužky, zelená kravata.*

Zmizel nevysvětlitelně a beze stopy během jednoho říjnového rána.

Před sedmnácti lety.

Silnice lemovala profil hor.

Jak auto stoupalo, nechávali za sebou panorama města drčeného vrstvou smogu. Pak se krajina rázem změnila. Vzduch byl čistší a vysokánské jedle tlumily dozvuky léta.

Za okýnkem si slunce hrálo na schovávanou mezi větvemi a vrhalo prchavé stíny na spis, který měla Mila otevřený na kolenu. Byl v něm celý příběh Rogera Valina. Policistka stále ještě nemohla uvěřit tomu, že byl původcem tak krutého skutku právě smutný úředník zachycený na fotografii v Předpeklí. Stejně jako ostatní masoví vrazi neměl v rejstříku žádné záznamy o násilí. Jeho zuřivost vybuchla bez předzvěstí, celá najednou. Ale právě proto, že Valin nikdy neměl problémy se zákonem, nebyl v systému.

Jak se jim podařilo zjistit jeho totožnost?

Když Mila tu otázku Borisovi položila, omezil se pouze na to, že ji poprosil ještě o chvíli strpení, za chvíli se prý všechno dozví.

Inspektor teď řídil neoznačený sedan a ona se sama sebe ptala, k čemu tolik obezřetnosti. Skutečnost, že byla nucená domýšlet si odpověď, zvyšovala její úzkost.

Pokud byl ten důvod opravdu tak hrozný, nechtěla ho znát.

Trvalo jí sedm let, než se naučila žít s tím, co se přihodilo při případu Našeptávače. Noční můry měla pořád, ale nepřicházely v noci. Se spánkem všechno mizelo, zatímco s příchodem slunečního svitu se jí zmocňoval nenadálý strach. Cítila vedle sebe něčí přítomnost, stejně jako kočka, která vnímá nebezpečí pomocí instinktu. Když pochopila, že se těch vzpomínek zbavit nemůže, přistoupila k jakémusi kompromisu sama se sebou. Ten plán předvídal určitá opatření, její „bezpečnostní linii“. Dala si záležet, určila si přesná pravidla. To první bylo nejdůležitější.

Už nikdy nevyslovit jméno té zrůdy.

Ale jeden z jejích dalších mantinelů měl být toho rána zbourán. Mila si přísahala, že už nikdy nespátří místo činu. Měla strach z toho, co bude pociťovat, až se ocitne tváří v tvář výjevu plnému krve a násilí. Budeš pociťovat to, co všichni, snažila se teď sama sebe přesvědčit. Ale temný hlas v jejím nitru tvrdil pravý opak.

Ty jsi jeho. Ty mu patříš. Ty víš, že to, co uvidíš... „Už tam skoro jsme.“ Tím, že na ni Boris promluvil, tu mantru umlčel.

Mila vzala informaci v potaz, přikývla a přitom se snažila skrývat nepříjemné pocity. Pak přesunula pohled ven z okýnka a její strach vystoupal o další příčku: dva policisté s fotoradarem kontrolovali rychlost projíždějících aut. Bylo to divadýlko, ve skutečnosti měli hlídat vjezd na místo krveprolití. Když jejich auto radar mýjelo, strážníci projetí zaznamenali pohledem. O pár metrů dál najel Boris na úzkou cestičku.

Vozidlo na tom nezpevněném povrchu nadskakovalo. Zdálo se, že se nad kabinou auta uzavře tunel tvořený větvemi. Les se natahoval, aby je při průjezdu pohladil, lákavě a jemně, jako někdo, kdo skrývá zlé úmysly. Pak ale oblouk z větví odhalil prosluněnou mýtinu. Vynořili se ze stínu a neočekávaně se ocitli před vilou.

Byla to třípatrová stavba, rozložená do několika úrovní. Sjednocoval se v ní klasický styl místních horských chat – šikmá střecha a odhalené dřevo – s moderní architekturou a vyvýšená veranda byla obehnaná skleněnými stěnami.

Dům boháčů, pomyslela si hned Mila.

Vystoupili z auta a ona se rozhlédla kolem. Byly tu čtyři sedany a dodávka forenzního týmu; všechny automobily byly neoznačené. Pozoruhodná přehlídka sil.

Pár policistů přišlo přivítat Borise a zpravit ho o situaci. Ona neslyšela, co si říkají – následovala je po dlouhém kamenném schodišti, které vedlo ke vchodu, přičemž se držela pár metrů za nimi.

Při jízdě autem jí Boris řekl, že majitel domu, Thomas Belman, byl lékař, který se proměnil v byznysmena, když založil

prosperující farmaceutickou firmu. Bylo mu kolem padesáti let, byl už spoustu let ženatý se stejnou ženou a měl tři děti. Jeho vášní byla letadla a historické motocykly. Byl to muž, který za svůj život poznal jen štěstí, ale zemřel tím nejhorším způsobem, jaký si Mila dokázala představit: poté co viděl, jak mu někdo vyhladil rodinu.

„No tak, jdeme,“ vybídl ji Boris.

Teprve v tom okamžiku si Mila uvědomila, že zůstala stát na prahu. Uvnitř prostorného obývacího pokoje s velkým krbem uprostřed bylo alespoň dvacet kolegů, kteří se znenadání otočili a pozorovali ji. Poznali ji. Dokázala vytušit jejich myšlenky. Ta situace ji uváděla do rozpaků, ale její nohy tvrději odmítaly postoupit dál. Sklopila zrak a upřeně se na ně dívala, zdálo se jí, že patří někomu jinému. Když to udělám, už si to nebudu moct rozmyslet. Když vykonám tenhle krok, už nebudu cesty zpět. Znovu v ní začala probouzet strach ona mantra.

Ty jsi jeho. Ty mu patříš. Ty víš, že to, co uvidíš... se ti bude líbit, řekla si Mila a větu tím v duchu dokončila.

Její levá noha se pohnula. Byla uvnitř.

Existuje typ masového vraha, spadající do podkategorie, na který by žádný policista nechtěl nikdy narazit. *Záchvatový vrah* vykonává v poměrně krátkém časovém úseku hned několik masakrů. Možná to byl případ Rogera Valina. A v onom okamžiku nehrály ubíhající minuty a hodiny vyšetřování do karet. Proto byl ve vile cítit vztek a bezmoc. Mila se podívala na kolegy při práci. Pro toho, kdo zemřel, už nemůžou udělat nic, to si dobře zapamatuj, řekla si.

Nenávist, kterou v tom domě Roger Valin vyvolal, dále vyluzovala temnou ozvěnu, cosi jako neviditelné záření, které působilo na ty, co se dostavili po krveprolití.

Aniž si toho všimli, začali policisté podléhat zášti.

Tatáž emoce pravděpodobně dala popud masovému vrahovi a přizivovala jeho paranoii tak dlouho, dokud ho nepřiměla zalíci válečnou zbraň, která by za rytmického a zřetelného

hřmotu utišila hlasy uvnitř jeho hlavy, jež ho pronásledovaly a nutily ho pomstít vytrpěné křivdy a ponížení.

Představení se odehrávalo v horním patře, ale než do něj vyšla, musela si vzít igelitové návleky na boty a latexové rukavice a dostala i ochranný čepec, který měl zadržet padající vlasy. Zatímco Milu chystali, viděla, jak jeden z kolegů podává Borisovi mobil.

„Ano, přišla, je tady,“ slyšela ho říkat.

Vsadila by se o jakoukoli sumu peněz, že jejímu kamarádovi inspektorovi volá Sudí. Ve skutečnosti neměla hlava oddělení se soudnictvím ani soudy nic společného. Byla to přezdívka, která se vysmívala pověstnému přísnému vzhledu. Nikdo ale nečekal, že se Sudí neurazí a přijme pošklebek, jako by šlo o zásluhu. Postupem času a s postupem po hierarchickém žebříčku se poměšný význam přezdívky rozplynul a byl nahrazen bázlivým respektem pokaždé, když to jméno někdo vyslovil. A ten, kdo vtípek vymyslel, musel žít na pozadí nezadržitelného vzestupu se strachem, že na to dřív nebo později doplatí. Pokud nevěděl, že Sudí svou zášť vůči nepřátelům nedává najevo, protože je radši udržuje v napětí.

Mila se s hlavou oddělení potkala jenom jednou, když před čtyřmi lety ukončil funkční období Terence Moscy infarkt. Proběhla rychlá návštěva Předpeklí, pozdrav pracovníků, povzbuzení a udělení rad. Pak už nic. Až do toho rána.

Boris položil telefon, dooblékl se a přiblížil se k ní. „Připravená?“

Vstoupili do kabiny malého výtahu, který propojoval tři patra domu – šlo spíš o luxus než o nezbytnost. Inspektor si nandal sluchátko, a zatímco čekal, než mu nadřízení přes vysílačku udělí povolení vyjet nahoru, znovu se na ni otočil. „Díky, žes přijela.“

Ona ale neměla na další podobné řečičky náladu. „Řekni mi, co se včera večer stalo.“

„Byli u stolu, kolem devátý, tak si to aspoň pamatuje Jes, náš malej svědek. Jídlna je v prvním patře, má vyhlídku na zadní verandu. Valin přišel z lesa, proto ho neviděli vycházet po

vnějších schodech. Ten kluk nám řekl, že si všimli, že za francouzským oknem nehybně stojí nějaký chlap, ale ze začátku nikdo nechápal, co tam dělá.“

Nejdřív panika nepropukla, řekla si Mila. Prostě přestali mluvit a všichni se na něj otočili. Nejběžnější reakcí na nebezpečnou situaci není strach, ale nevěřícnost.

„Pak Belman vstal od stolu a šel mu otevřít, aby se zeptal, co chce.“

„Takže mu otevřel on? To si nevšimnul tý pušky?“

„Jasně že všimnul, ale pořád si myslel, že má situaci pod kontrolou.“

To je pro vlivné muže typické, uvažovala Mila. Neustále si myslí, že mají přednostní právo rozhodovat. Thomas Belman nemohl akceptovat, aby mu někdo diktoval pravidla, zejména u něj doma. Ani v případě, že ten někdo zrovna svírá v ruce poloautomatickou pušku Bushmaster .223. Jako správný byznysmen začal hned vyjednávat, jako by mu opravdu mohl nabídnout něco, co se nedá odmítnout.

Ale Roger Valin vyjednávat nepřišel.

Mila si v tom okamžiku všimla, že si Boris sáhl na sluchátko. Pravděpodobně mu seshora dávali zelenou. A on se opravdu hned otočil směrem k tlačítkovému panelu a stiskl knoflík druhého patra.

„Ten kluk řekl do telefonu jen to, že Valin začal střílet,“ pokračoval inspektor, zatímco výtah začínal stoupat. „Ve skutečnosti se to ale seběhlo trochu jinak. Nejdřív se krátce dohadovali, pak zavřel Jese do sklepa a ostatní donutil vyjít nahoru.“

Předtím než vyjeli do patra, kabina zpomalila. Mila těch pár chvil využila k tomu, aby se nadechla.

Jdeme na to, řekla si.

Dveře výtahu se otevřely.

Milu a Borise oslnily halogenové svítidly umístěné v chodbě na podstavcích – na místě činu se pracovalo se zavřenými okenicemi a zataženými závěsy, protože denní světlo by mohlo tím specialistů poplést. Mila si ten pocit vybavovala, člověku se zdálo, že vchází do ledové jeskyně. Tentokrát k efektu přispívala i klimatizace, která byla nastavená na nejvyšší výkon. Existoval dobrý důvod, proč do místností nesmělo proniknout teplo toho zářijového rána.

Těla jsou pořád tady, řekla si. Jsou blízko.

Po celé chodbě a mezi pokoji pobíhali experti z forenzního. Potloukali se po místě činu ve svých bílých kombinézách, jako tiché a disciplinované mimozemské bytosti. Mila překročila hranici mezi světem živých a mrtvých. Výtah se za jejími zády zavřel, aby se vrátil dolů, a navodil jí tím pocit, že už nemá žádnou únikovou cestu.

Boris ji vedl. „Vrah nezabil všechny najednou. Rozdělil je a pak je povraždil jednoho po druhém.“

Mila na patře napočítala čtvery dveře.

„Zdravím,“ pozdravil je Leonard Vross, soudní lékař, kterému kvůli jeho orientálním rysům všichni říkali Chang.

„Zdravím, doktore,“ odpověděl Boris.

„Jste připraveni vstoupit do kouzelného světa Rogera Valina?“ Navzdory nemístné náladě vypadal lékař ztrhaně. Podal jim nádobku s kafrovou masťou, která měla po nařízení pod nosní dírky překrývat pachy. „Máme čtyři primární místa činu ve druhém patře. Plus jedno sekundární dole. Jak vidíte, umíme si dopřát.“

Rozdíl mezi primárním a sekundárním místem činu spočíval ve způsobu provedení zločinu. Sekundární místa činu byla